

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

„Wedergeboren.”

IN HET BUITENLAND VERTOEVENDE, TROF HET MIJ voor de zooveelste maal, hoeveel gelet wordt op titel of beroep der menschen. In een hotel of pension moet men een biljet invullen, waarop ook staat aangegeven, hoe men door geboorte wordt betiteld, of wat men geworden is in de wereld. En bij langer verblijf houden de overige hotel- of pensiongasten hiermede rekening. In streken, waar Duitsch gesproken wordt, heeft dit invloed op man en vrouw, zoodat men spreekt van: Herr en Frau Doktor, Herr en Frau Professor, Herr en Frau Oberconsistorial- of -Medizinalrat, enz. Vooral de bijvoegingen, in groote menigte, vóór het woord „Rat” benaauwen u soms. En 't blijkt dikwijls, dat niet alles goud is, wat blinkt. Een Professor is veelal een gewone leeraar; ook wordt deze wel genoemd: Studienrat, Assessor, enz. Een „Realinspectorin” blijkt een gewone onderwijzeres te zijn!

Overigens: eere wien eere toekomt!

Maar is het niet wat lastig, al die titels?

Zoo hebben wij in ons land de betitelingen: WelEd. Heer, WelEd.Geb. Heer, HoogGeb. Heer, HoogWelGeb. Heer, WelEd. Gestr. Heer, HoogEdelGestr. Heer, WelEd. ZeerGel.Heer, Eerw. Heer, WelEerw. Heer, WelEerw. ZeerGel. Heer, enz.

Zoo spreken wij in ons land nu eens van Mevrouw, als we het over een getrouwde vrouw hebben, dan weer van Juffrouw of Vrouw. Kunnen we dat laatste niet eens veranderen, en evenals de buitenlanders voor alle getrouwde vrouwen één betiteling kiezen?

Of misschien beter nog: kunnen we niet, evenals we alle mannen, getrouwd of ongetrouwd, heer of mijnheer noemen, een betiteling vinden voor alle vrouwen?

Dr. Gunning, die onlangs over het onderwerp der onnoodig lange titels in „Pniël” schreef, zegt:

„Wanneer houdt toch al die onzin eens op!”

Hij doelt dan op die omslachtige titels van heeren en dames; vooral voor hen, die in den dienst des Heeren bijzonder bezig zijn. En hij vervolgt:

„Weet ge, welke de éénige titel is, die mij nu nog van beteekenis schijnt te zijn? Wedergeboren.”

Natuurlijk wil hij dat woord niet schrijven op lijsten, enveloppen en adressen, maar in grooten, stillen ootmoed op de tafelen des harten.

't Is wel eens goed, zoo nu en dan de ijdelheid dezer wereld, die ook in de kleine dingen zoo uitkomt, onder de oogen te zien, en ons af te vragen, wat waarde heeft voor God. De Heere Jezus heeft al gewezen op de ijdele en dwaze omslachtigheid der menschen in hun gebeden. Maar is deze ook niet vooral op ander gebied te vinden? En moeten wij, Christenen, niet met ons heele hart uitgaan naar eenvoudigheid?

IN DEN GREEP VAN MAMMON

36)

... L. PENNING

XIX. Geld leenen.

TOEN RANDIJK DE HOEVE VERLIET, DIE nog zijn eigendom was, al lagen er zware hypotheeken op, kookte het in zijn binnenste; dat had de vrouw van Schildhuis goed opgemerkt. Hij voelde zich op grove manier beleedigd en zou de zaak in den kerkeraad brengen, terwijl hij den voet niet meer bij Schildhuis over den dorpel zou zetten, indien deze niet zijn verontschuldiging aanbod.

Hij kon het geld van Schildhuis wel missen; hij kon 't elders ook nog wel los krijgen, en in den namiddag ging hij er al weer op uit.

Waar zou de weg het eerst heenleiden? Naar het ouderwetsche heerenhuis, dat daar als een vereenzaamd klooster stond bij den tweesprong, waar de polderweg zich aansloot bij den dorpsweg?

430

Randijk was er nooit geweest. De vier gezusters leefden trouwens op zichzelf; met conversatie hielden zij zich niet op.

Maar wat hinderde dat? Die oude dames kenden haar rijkdom niet; de buit kon groot zijn, en Randijk belde er aan. Het was voor den eersten keer van zijn leven.

Een der dienstboden opende, en liet hem op de mat staan, terwijl daarbinnen het bedrijvige leven in vollen gang was. Hij luisterde, en vreemd en wonderlijk was het onderhoud, dat zijn ooren opvingen.

„Ben je nou acht keeren onder het ledikant geweest?” vroeg een bevelende stem.

Het was Papi, de oudste dame, die nog magerder was dan haar zusters.

„Ja, juffrouw,” klonk het klaaglijke antwoord.

Het was de tweede dienstbode, die zich nu al bijna een half jaar in dezen dienst bevond. Dat was lang; gemeenlijk bleven ze hoogstens vier maanden.

Juffrouw Papi betwijfelde het sterk, of het meisje wel acht keeren met den veger onder het ledikant was geweest.

„Ik zat thee te drinken,” zei ze, „en heb geen acht keeren „roets! roets” gehoord. En je hebt de kast vet gemaakt met je vuile vingers — afboenen, hoor! en subiet! Anders zal ik het wereldkundig maken, hoe'n slordige deern je bent.”

Randijk kuchte eens, om zijn aanwezigheid te laten merken, en toen het niet baatte, riep hij, dat er volk was. Toen verscheen het magere gezicht van juffrouw Papi om den hoek van de deur.

„Kom u binnen,” zei ze; „maar we zitten in 't werk.”

Het viel toch mee, dat hij binnen mocht komen. Een stoel werd hem echter niet aangeboden, en juffrouw Papi bleef vlak vóór hem staan, de dunne lippen vast op elkaar geklemd, terwijl de achterdocht in haar oogen lag.

„Mijn naam is Randijk, juffrouw.”

En toen zei hij dan, dat hij kwam om geld te leenen. De juffrouw kon naar zijn soliditeit informeren, waar zij wilde, en ze zou misschien ook wel weten, dat hij wethouder was in deze gemeente.

Juffrouw Papi schudde het hoofd. Neen, daar wist zij niets van; met gemeentezaken bemoeide zij zich trouwens in het geheel niet.

Randijk stond daar in zijn stoute schoenen. Den vroegeren schroom, om geld te vragen, had hij overwonnen, en met een effen gezicht, alsof het een half pond suiker gold, vroeg hij om tien duizend gulden.

Hij had ze thans nog niet nodig, maar als hij bij deze vasthoudende dames duizend gulden kon loskrijgen, dan kon hij er evengoed tien duizend gulden loskrijgen; dat was zijn standpunt.

„Hoeveel vraagt u, mijnheer Randijk?”

„Tien duizend gulden, juffrouw!”

Ze keek hem een oogenblik met groote verbazing aan, alsof ze de eerste verschijnselen van den waanzin bij hem had bespeurd. Toen liep ze de kamer uit, de trap op naar de andere zusters, terwijl ze mompelde: „Dat is sterk — voor den drommel! zoo iets is mij nog nooit overkomen!”

Randijk wachtte en wachtte, totdat de jongste zuster, met een boenlap in de hand, boven aan de trap riep, dat hij maar naar de Bank moest gaan, om geld te leenen; de banken waren er voor.

De aanval was mislukt, maar Randijk kende nog andere deuren. Als een jager op het wild; zoo maakte